

ΣΥΝΩΝΥΜΑ - SYNONYMS

Σκηνοθεσία: Nadav Lapid

Σενάριο: Nadav Lapid, Haim Lapid

Ηθοποιοί: Tom Mercier, Quentin Dolmaire,
Louise Chevillotte

Φωτογραφία: Shai Goldman

Μοντάζ: Era Lapid, Francois Gedigier,
Neta Braun

Χώρα: Ισραήλ, Γαλλία, Γερμανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 123΄

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Berlin International Film Festival 2019, 2 Βραβεία
στον Nadav Lapid.

Χρυσή Άρκτος και Fipresci

- 11 Υποψηφιότητες

Η πανάξια Χρυσή Άρκτος του φετινού Φεστιβάλ Βερολίνου διηγείται την ιστορία ενός εξεγερμένου νεαρού Ισραηλινού ο οποίος ταξιδεύει στο Παρίσι με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής. Θα μπορέσει όμως να ενσωματωθεί στην εκεί πραγματικότητα ή θα καταλήξει ξένος σε έναν άγνωστο τόπο που αδυνατεί να τον δεχτεί; Με μια εκρηκτική ερμηνεία

από τον πρωτοεμφανιζόμενο Τομ Μερσιέ, ο πιο πολυσυζητημένος νέος σκηνοθέτης του Ισραήλ παραδίδει ένα θαρραλέο και αντισυμβατικό φιλμ, από εκείνα που δικαιολογούν με το παραπάνω τα μεγάλα βραβεία που κερδίζουν. (aiff – Νύχτες Πρεμιέρας 2019)

Το «Synonyms» του Ναντάβ Λαπίντ είναι ο άξιος νικητής της φετινής Χρυσής Άρκτου.

Η αναπαράσταση μιας σπασμωδικής φυγής προς το ανέφικτο.

Η ταινία υιοθετεί έναν στιλιστικά ατίθασο χαρακτήρα που αντανακλά αφηγηματικά και αισθητικά τις ψυχολογικές διακυμάνσεις και την έκρυθμη σωματικότητα του κεντρικού ήρωα.

Ο φετινός κάτοχος της Χρυσής Άρκτου στο Φεστιβάλ Βερολίνου είναι ο πιο πολυσυζητημένος νέος δημιουργός της χώρας του. Όπως και ο πρωταγωνιστής της ταινίας, εγκατέλειψε κι αυτός το Ισραήλ με προορισμό το Παρίσι, σε αναζήτηση του οξυγόνου μιας καλύτερης ζωής. Μέρος των αναμνήσεών του πέρασε στο καινούργιο του φιλμ, το περιπετειώδες υπαρξιακό χρονικό ενός ξένου που εξερευνά ουτοπίες σε έναν άγνωστο τόπο που αδυνατεί να τον δεχτεί.

Τον νεαρό Γιοάβ υποδύεται ένας εκρηκτικός πρωτοεμ-

φανιζόμενος γεμάτος απρόσμενες ερμηνευτικές χροιές Τομ Μερσιέ, σφραγίζοντας με την παροξυσμική παρουσία του το σκιαγράφημα ενός εξεγερμένου νεαρού που τρέχει να κρυφτεί από δαίμονες που ενδέχεται να είναι αποκλειστικά δικό του. Ο σκηνοθέτης κινηματογραφεί τα παραπάνω αυτόματα, παρορμητικά, κινούμενος αριστοτεχνικά **μεταξύ κωμικού και τραγικού** και παραδίδοντας **ένα θαρραλέο και αντισυμβατικό φιλμ**, από εκείνα που δικαιολογούν με το παραπάνω τα μεγάλα βραβεία που κερδίζουν.

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΤΣΙΚΑΣ

Το μεγαλύτερο έπαθλο του 69ου Φεστιβάλ Βερολίνου απονεμήθηκε σε μια αντισυμβατική ταινία που βρίθει ιδεών, παίρνει ρίσκα, αγκαλιάζει τις ατέλειες μαζί με τις αρετές της και συστήνει έναν πρωτοεμφανιζόμενο ηθοποιό-αποκάλυψη. **Μπράβο στη Ζιλιέτ Μπινός και την επιτροπή της για την επιλογή!**

Ο φετινός κάτοχος της ύψιστης διάκρισης ενός από τα κλασικά κινηματογραφικά φεστιβάλ στον κόσμο είναι ένας 43χρονος σκηνοθέτης από το Τελ Αβίβ ο οποίος αποτελεί τον πιο πολυσυζητημένο νέο δημιουργό της χώρας του, πλάι στον Σάμουελ Μαόζ του «Foxtrot». Όπως και ο πρωταγωνιστής της ταινίας, έτσι κι εκείνος εγκατέλειψε κάποια στιγμή το Ισραήλ με προορισμό το Παρίσι, σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής μακριά από το ασφυκτικό κατεστημένο της χώρας του. Μέρος των αναμνήσεών του πέρασε στο καινούργιο του φιλμ, δίνοντας σε σημεία την εντύπωση ότι το «Synonyms» είναι μια θυμωμένη πολεμική ή μια χειρονομία αγανάκτησης αποτυπωμένη σε φιλμ. **Μια πιο προσεκτική ματιά αποκαλύπτει, ωστόσο, το περιπετειώδες υπαρξιακό χρονικό ενός ξένου που εξερευνά ουτοπίες σε έναν άγνωστο τόπο ο οποίος αδυνατεί να τον δεχτεί.**

Το «Synonyms» δεν είναι, παρ' όλα αυτά, ένα συμβατικό δράμα, εξ ου και γιατί τα μέλη της (έξυπνης, προφανώς) κριτικής επιτροπής αποφάσισαν να του απονεύσουν τη φετινή Χρυσή Άρκτο έναντι «ασφαλέστερων» επιλογών στο διαγωνιστικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ Βερολίνου. Η ταινία μοιάζει πηγαία, δεν αισθάνεται υποχρεωμένη να εξηγήσει τα πάντα και υιοθετεί έναν σιλιστικό ατίθασο χαρακτήρα που αντανακλά αφηγηματικά και αισθητικά τις ψυχολογικές διακυμάνσεις και την έκρυθμησωματικότητα του κεντρικού ήρωα, έτσι αυθόρμητα και σχεδόν ψυχωτικά όπως ξεχύνεται στους δρόμους ενός ελάχιστα τουριστικού Παρισιού, φορώντας διαρκώς το ίδιο μουσταρδί παλτό, σαν πανοπλία που καλείται να κουβαλήσει.

Ο νεαρός Γιοάβ (τον υποδύεται ένας εκρηκτικός πρωτοεμφανιζόμενος, ο φωτογενής και γεμάτος απρόσμενες ερμηνευτικές χροιές Τομ Μερσιέ) αποτελεί ένα κινούμενο μυστήριο. Η συμπεριφορά του, σχιζοειδής και συχνά ανεξήγητη, προδίδει ψυχοσυναισθηματική αστάθεια για όσους βιάζονται να βγάλουν συμπεράσματα. Φτάνει στο Παρίσι σαν κυνηγημένος. Αφήνει πίσω του ένα στρατιωτικό παρελθόν που του φόρτωσε κατάλοιπα και μια χώρα την οποία δηλώνει πως μισεί. Αρνείται να μιλήσει Εβραϊκά, αποστηθίζοντας με μανία λήμματα από ένα φορητό λεξικό της γαλλικής γλώσσας. Αντιδρά σπασμωδικά όταν οι λιγοστές επαφές με

συμπατριώτες του ξυπνούν милитарιστικές μνήμες που πιθανότατα τον έστειλαν μακριά από την πατρίδα του. Αποφεύγει να δει τον πατέρα του, όταν εκείνος τον αιφνιδιάζει με την επίσκεψή του. Σαμποτάρει μια δουλειά που βρίσκει, στην Ισραηλινή πρεσβεία, όταν αντιδρά στους στρυφνούς κανόνες της. Μοναδικοί άνθρωποι που φαίνεται να τον καταλαβαίνουν είναι οι ευεργέτες του: ένα εύπορο νεαρό ζευγάρι που μοιάζει ηθελημένα εξεζητημένο και στερεότυπο και το οποίο τον σώζει όταν τα ελάχιστα υπάρχοντά του χάνονται. Κι εκείνοι, όμως, αποδεικνύεται ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θέλουν κάτι από αυτόν.

Το μόνο πράγμα που έχει να διαθέσει, ωστόσο, ο Γιοάβ, είναι το καλογυμνασμένο του σώμα, μια χούφτα ιστορίες που προτίθεται ευχαρίστως να μοιραστεί και η σφοδρή επιθυμία του να βρει ένα μέρος στο οποίο να ανήκει με τους δικούς του όρους. Έστω κι αν η σκιά της χώρας που άφησε πίσω τον ακολουθεί διαρκώς, ακόμη κι όταν συνειδητοποιήσει τη ματαιότητα της απόδρασής του προς μια ιδεατή πραγματικότητα που απλούστατα δεν υπάρχει.

Τα «Synonyms» είναι η αναπαράσταση μιας σπασμωδικής φυγής προς το ανέφικτο. Είναι η επιθυμία μιας νέας αρχής σε πείσμα όσων επιτάσσει η καταγωγή και η εθνικότητα. Είναι, τέλος, το σκιαγράφημα ενός εξεγερμένου νεαρού που τρέχει να κρυφτεί από δαίμονες οι οποίοι ενδέχεται να είναι αποκλειστικά δικό του. Ο σκηνοθέτης κινηματογραφεί τα παραπάνω αυτόματα, παρορμητικά. Τα πλάνα του εναλλάσσονται με νεύρο και παραμένουν απρόβλεπτα, οι σκηνές του κρύβουν ιδιορρυθμίες και ελλείψεις, η διήγηση αφήνει αναπάντητα ερωτηματικά, η διάθεση πηγαίνει απροειδοποίητα μεταξύ κωμικού και τραγικού.

Το μόνο στο οποίο πιστεύει ο Λαπίντ είναι στον ήρωά του. Στις ασάθειας, τις κυκλοθυμίες και τις πλάνες του. Εκείνες που θα σημάνουν και τη διάψευσή του, σε ένα πικρό φινάλε που βεβαιώνει ότι μερικές φορές η συνθήκη από την οποία αγωνιούμε να ξεφύγουμε δεν βρίσκεται κάπου εκεί έξω, αλλά μέσα μας. Είναι κατάλοιπο των βιωμάτων μας, σύνολο των χαρακτηριστικών που σχηματίζουν την ταυτότητά μας και μάλλον αναπόφευκτο πεπρωμένο μας.

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΤΣΙΚΑΣ

NADAV LAPID

Ισραηλινός σεναριογράφος και σκηνοθέτης, γεννημένος το 1975 στο Τελ Αβίβ, Ισραήλ. Σπούδασε Φιλοσοφία και μετά την στρατιωτική του θητεία μετόικησε στο Παρίσι. Επέστρεψε στο Ισραήλ για να σπουδάσει Κινηματογράφο. Με το ντεμπούτο του («Ο Αστυνόμος», 2011) κέρδισε το Βραβείο της Επιτροπής στο Λοκάρνο. Τιμημένος στην Γαλλία ως Ιππότης των Γραμμάτων και των Τεχνών. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 16 Βραβεία και 31 Υποψηφιότητες σε διάφορα φεστιβάλ.

Φιλμογραφία:

2019 Synonymes, 2016 Myomano Shel Tzlam Hatonot (Short), 2015 Lama? (Short), 2014 Love Letter to Cinema, 2014 Haganenet, 2013 Footsteps in Jerusalem (Documentary), 2011 Ο αστυνόμος, 2006 Ha-Chavera Shell Emile, 2005 Kvish (Short), 2003 Proyeet Gvul (documentary short)